

ОБИЧЪТА ВСИЧКО ПОБЕЖДАВА

(приказка)

Нѣкога и нѣкжде живѣялъ единъ хубавъ, но беденъ овчаръ. Той свирѣлъ много хубаво на цигулка, и винаги, когато минавалъ съ овцитѣ си край царския дворецъ, царската дъщеря — най-хубавата мома по цѣлата земя — излизала на прозореца да слуша свирнята му. Днесъ тѣй. утре тѣй, най-сетне тѣ се обикнали до полуда.

Единъ день царьтъ решилъ да задоми дъщеря си. Като узнали това, всички благородници отишли да я поискатъ. Царската дъщеря ги изслушвала и никому не давала дума, — тя мислѣла само за своя овчаръ. Най-сетне, като разбрала, че не ще може да се противи на бащината си воля, казала му, че ще вземе за мъжъ този благородникъ, който я настигне, когато е въ най-силенъ бѣгъ съ своя конь и ѝ вземе копринената кърпичка. А царската дъщеря била

прочутъ ездачъ: като нея нѣмало другъ въ цѣлото царство. Коньтъ ѝ пѣкъ билъ като буря.

Като се научилъ за това, на овчаря му домжчяло твърде много. Вечерята ни една струна отъ цигулката му не дрѣннала, ни една пѣсенъ не запѣла устата му.

Тжженъ, той се прислонилъ подъ сѣнчестата липа, оставилъ овцитѣ да пасатъ и се унесалъ, Скоро тиха дрѣмка склопила очитѣ му и той засънувалъ царската дъщеря.

Колко е дрѣмалъ тѣй, не помни. Но, когато се събудилъ, видѣлъ, че овцетѣ му ги нѣма. Уплашенъ, тръгналъ да ги дири. Достигналъ до една